

A Fővárosi Ítéltábla a Berecz Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek dr. Kiss Andrea ügyvéd által képviselt alperes ellen díjtartozás megfizetése iránt indított perében a Balassagyarmati Törvényszék 2012. szeptember 4. napján kelt 10.G.20.819/2009/82. számú végzésével kijavított 2012. június 4. napján kelt 10.G.20.819/2009/78. számú ítélete ellen az alperes által benyújtott fellebbezés és a felperes által benyújtott csatlakozó fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

r é s z í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és az alperest terhelő marasztalási összeg után fizetendő késedelmi kamat kezdő időpontját 2008. október 21. napjára módosítja azzal, hogy a késedelmi kamat mértéke 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat hét százalékkal növelt összege, 2013. július 1. napjától a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félét első napján érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékponttal növelt értéke; az e körben felmerült költségeiket a peres felek maguk viselik.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének viszontkeresetet elutasító rendelkezését hatályon kívül helyezi és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítja.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárásban a felperesnek 10.000,- (Tízezer) Ft + áfa ügyvédi munkadíjból, az alperesnek 17.000,- (Tizenhétezer) Ft fellebbezési eljárási illetékből és 10.000,- (Tízezer) Ft + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége merült fel.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes jogelődje a B... Autó Kft. K.ról P.ra vitt egy ... típusú személygépkocsit, amelyet ezt követően autómentővel az olaszországi R.be szállított, ahonnan hazahozta az alperes közúti balesetben megsérült S... típusú személygépkocsiját, melyet a P.ra történő

megérkezést követően átszállított V.ra. A 2007. július 4-én teljesített szolgáltatás elvégzését követően 2007. december 12-én kiállította azt a számlát, amelyben az alperest 426.528,- Ft szolgáltatási díj megfizetésére hívta fel 2007. december 18-i fizetési határidővel. A számlában 12.000,- Ft szerepelt a személygépkocsi K.ról P.ra történő vitele, 60.000,- Ft az ... R.be történő szállítása, 304.128,- Ft az alperes sérült személygépkocsijának P.ra történő szállítása és 50.400,- Ft ezen gépkocsinak P.ról V.ra történő átszállítás díjaként.

Az alperes a számlát nem egyenlítette ki, ezért a felperes jogelődje 2008. december 15-én fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet terjesztett elő, amely ellentmondás folytán perré alakult.

A felperes a keresetében az alperest 426.528,- Ft, ennek 2007. december 18-tól a kifizetésig járó évi 7,75 % késedelmi kamata és perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Keresetének jogcímeiként számlatartozást jelölt meg azzal, hogy az alperest az 1971. évi 3. tvr.-rel kihirdetett Nemzetközi Árufuvarozási Egyezmény (CMR), a közúti árutovábbítási szerződésekről szóló 2/1981. (I.31.) Mt. rendelet és a Ptk. 488. § (1) és (2) bekezdései, valamint 499. § (1) bekezdései alapján terheli fizetési kötelezettség.

Arra hivatkozott, hogy az alperes 2007. július 4-én telefonon rendelte meg a személygépkocsi fuvarozását. A megrendelés alkalmával a számlában rögzített ajánlatot az alperes elfogadta és vállalta, hogy 355.440,- Ft + áfa összeget legkésőbb 2007. szeptember 27-ig kifizet.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte.

Vitatta, hogy az alperestől bármilyen szolgáltatást megrendelt volna. Azt elismerte, hogy a felperesi jogelőd ügyvezetőt megkereste és tájékoztatta arról, hogy a biztosító a gépkocsi Magyarországra történő szállításáért 170.000,- Ft-ot fizet. Közölte vele, hogy amennyiben ennyiért elvégzi, akkor a biztosítóval a felperesi jogelőd ügyvezetője vegye fel a kapcsolatot. A per későbbi szakaszában azzal védekezett, hogy azzal a feltétellel adott a felperesi jogelődnek megbízást, hogy a biztosító társaságoknál teljes körű ügyintézését vállal és díját a biztosítók fogják megtéríteni. A per utolsó tárgyalásán 240.000,- Ft-ot elismert, mivel ennyiért szállította volna haza a biztosító szerződött partnere a sérült autót. Marasztalása esetén a késedelmi kamat fizetésének kezdő időpontját az ítélet jogerőre emelkedésétől kérte meghatározni, mivel az időmúlás nem értékelhető a terhére; egyúttal viszontkeresetet terjesztett elő, amelyben a felperest 166.257,- Ft és 168,- euró, 60.000,- Ft és 168,- euró után 2007. októbertől, 106.257,- Ft után 2008. februártól 7,5 % késedelmi kamat és perköltség megfizetésére kérte kötelezni. Arra hivatkozott, hogy a felperes a sérült gépkocsit azzal szállította V.ra, hogy ott a szükséges javításokat elvégezteti, azonban ott javítás nem történt, ezért az ügyintézésrel kapcsolatban útiköltségként 60.000,- Ft, keresetkiesésként 3 napra 168,- euró, míg a S... törlesztőrészleteként és a bérelt autó kölcsönzési díjaként 106.257,- Ft költsége merült fel.

A felperes a viszontkeresettel kapcsolatos ellenkérelmében annak elutasítását kérte, vitatva annak jogalapját és összepszerűségét is.

A Balassagyarmati Törvényszék a 2012. szeptember 4-én kelt 10.G.20.819/2009/82. számú végzésével kijavított 10.G.20.819/2009/78. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 364.128,- Ft-ot és ez után az összeg után 2007. december 19. napjától a kifizetés napjáig évi 7,75 % késedelmi kamatot, valamint 150.000,- Ft perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes kereseti és az alperes viszontkereseti kérelmét elutasította. Határozata indokolásában rögzítette, hogy a számlában feltüntetett szolgáltatások teljesítésére a felek írásbeli szerződést nem kötöttek. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján sem volt megállapítható, hogy a szóbeli tárgyalások eredményeként a felek milyen tartalmú szerződést kötöttek. Az nem volt vitás, hogy az alperes kereste meg a felperesi jogelőd ügyvezetőjét az alperesnek az O.ban megsérült S... személygépkocsija Magyarországra történő szállítására és egyidejűleg az alperes részére egy csere gépkocsi K.ról O.ba történő kiszállítására. Az összepszerűség körében is vita volt a felek között. Az alperes magyarországi casco biztosítója tájékoztatására hivatkozással 170.000,- Ft-ban jelölte meg a szolgáltatás megrendelése során általa meghatározott díjösszeget, míg a felperesi jogelőd ügyvezetője azt nyilatkozta, hogy a telefonon történő tárgyalás során 400.000-500.000,- Ft-ban jelölte meg a szállítás költségét. Az összepszerűség körében a lefolytatott tanúbizonyítás sem vezetett eredményre.

Az alperes a sérült személygépkocsinak P.ról V.ra történő átszállítása kivételével a számlán feltüntetett szolgáltatásokat tudomásul vette és elfogadta, ezért az alperes jogalap nélkül gazdagodna, ha az általa igénybe vett és elfogadott szolgáltatás után a díjat a felperes részére nem fizetné meg.

A díj meghatározására a felperes indítványa alapján igazságügyi szakértő kirendelésére került sor, aki a csere személyautó P.ról R.be és a sérült autó R.ból P.ra történő szállításáért összesen 364.128,- Ft díjat talált megalapozottnak annak ellenére, hogy a felperes jogelődje, illetve az általa megbízott alvállalkozó a menetlevélen a két település közötti távolságot oda-vissza 2.112 km-ben jelölte meg, szemben az internetes útvonaltervező által kimutatott 1.922 km-rel.

Az elsőfokú bíróság, a szakértő által is reálisnak tartott, 364.128,- Ft-ban határozta meg azt a szolgáltatási díjat, amelyet az alperesnek a felperes részére ki kell fizetnie azzal, hogy ebben az összegben benne van a csere gépjárműnek a felperes lakóhelyéről P.ra történő vitele, mivel a menetlevél és az internetes útvonaltervező közötti kilométer különbség indokoltsága a menetlevélen vezetett adatok alapján nem volt ellenőrizhető. A sérült gépjárműnek P.ról V.ra történő szállítására vonatkozóan a felek között semmilyen megállapodás nem volt, ezért az erre eső díj a felperes részéről megalapozatlan követelés.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a Ptk. 361. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest az ítélet rendelkező részében meghatározott összeg megfizetésére, mert az alperes a felperesi jogelőd által biztosított szolgáltatást igénybe vette, amely szolgáltatás reális ára 364.128,- Ft, ezért az alperes a felperesi jogelőd szolgáltatása nyomán ekkora vagyoni előnyhöz jutott, ezért ezt köteles megtéríteni a felperesnek.

A felperesi jogelőd számlájában szereplő fizetési felszólítás utolsó napját követő naptól az alperes ezen összeg kifizetésével késedelembe esett, ezért a Ptk. 301. § (1) bekezdése alapján köteles késedelmi kamatot fizetni, amelynek mértéke a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mérték.

Az elsőfokú bíróság az alperes viszontkeresetét nem találta megalapozottnak, mert a tanúk nyilatkozataiból sem volt megállapítható, hogy a felperesi jogelőd az alperes sérült autója javítását vagy a javítása megszervezését elvállalta volna. Erre tekintettel a felperesi jogelőd részéről olyan szerződésszegés, amellyel összefüggésben az alperest kár érhetne volna, nem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes fellebbezést, a felperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését, másodlagosan annak megváltoztatásával a szakvéleményben foglalt 120,- Ft/km bruttó díj alapján a vállalkozási díj megállapítását, valamint a viszontkeresetnek történő helyt adást.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, mert olyan jogcímen marasztalta, amely szóba sem került a felperesi oldalon, ezzel túlterjeszkedett a kereseten.

Sérelmezte a késedelmi kamat kezdő időpontjának a meghatározását, egyrészt azért, mivel azt nem vitatta, hogy fizetési kötelezettsége áll fenn, csak annak összegszerűségét; másrészt a számlát az esedékességet követően küldte meg részére postán a felperesi jogelőd.

Az elsőfokú eljárásban többször hivatkoztak a megbízás nélküli ügyvitel szabályaira. Figyelemmel arra, hogy a díj mint a megállapodás lényeges eleme vonatkozásában a felek között nem jött létre megállapodás, ezért a felperes felmerült költségeire tarthat igényt, amelynek megítélését kérték az elsőfokú bíróságtól.

Az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 221. §-ában foglaltakat, mert kérték a nyomozati anyag beszerzését és annak a per anyagává tételét. Az elsőfokú bíróság ítéletében azonban nincs szó a nyomozati anyagról, amelyből egyértelműen kiderül, hogy a felperesi jogelőd ügyvezetője egyeztetett az ... Biztosító Zrt.-vel, és tudatában volt annak, hogy a biztosítón keresztül történik kifizetése 120,- Ft/km + áfa összegben. Ugyancsak a nyomozati anyagban szerepel **B. P.**nek, a ... Autójavító Kft. műszaki vezetőjének a vallomása is, aki elmondta, hogy a felperesi jogelőd ügyvezetője 2007. nyarán kereste meg, hogy lenne egy **O.**ból mentett autója, aminek intéznie kellene a biztosítási ügyintézését is. Amikor az autó megérkezett, **B...** úr megbízása alapján **B. P.** árajánlatot is készített a biztosító felé. Konkrétan elmondta, hogy **B...** Imrétől a biztosítás ügyintézésére kaptak megbízást. **S. N. Zs.** tanú is elmondta a tanúvallomásában, hogy a felperes a biztosítón keresztül kívánta rendezni a költséget. **S. I.**, aki felperesi tanú volt és aki a szállítást ténylegesen végezte, ugyancsak 120,- Ft/km + áfa összegben határozta meg a vállalási árat. Mindezek egyértelműen azt bizonyítják, hogy a felperes biztosítón keresztül ügyintézését vállalt, ahol adott volt a szállítási díj is.

Csatolta az ... Biztosító Zrt. 2010. február 22-i tájékoztatását az általuk fizetendő

díjról, ezért a kialakult díj bizonyítva volt. Előadta továbbá, hogy az utolsó tárgyaláson bruttó 240.000,- Ft-ra tett egyezségi ajánlatot és nem elismerő nyilatkozatot.

A felperes a csatlakozó fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatásával a kereseti kérelmének történő helyt adást, azzal, hogy az alperest teljes perköltségben, azaz a lerótt 25.600,- Ft illetékben, az előlegezett szakértői díjban és a felperes által megfizetett bruttó 213.700,- Ft-ban marasztalja. Másodfokú perköltség címén 18.000,- Ft lerótt eljárási illeték és bruttó 63.500,- Ft ügyvédi munkadíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest az ügyvédi megbízási szerződés alapján.

Álláspontja szerint az elsőfokú eljárásban kétséget kizáróan bizonyítást nyert, hogy az alperes arra adott megbízást a felperesi jogelőd cégnek, hogy a gépkocsit szállítsa P.ra, ezt követően az alperes arra adott megbízást, hogy a gépkocsit szállítsák V.ra, mert itt lesz kijavítva. A felperesi jogelőd az átszállításnak eleget tett, ezért megilleti az ezért járó fuvardíj is. Az ezen átszállításra vetített fuvardíj nem eltűzött. Nem eltűzött a felperesi jogi képviselő munkadíja sem, mivel az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a jogi képviselő útiköltségét, mivel a kétszeri leutazásnak csak a benzinköltsége 20.000,- Ft körüli összeg, ezért az elsőfokú bíróság által megítélt perköltségéből levonva az illetéket és a szakértői díjat, ügyvédi munkadíjra nagyon kevés esik.

A felperes az alperes fellebbezésére tett fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének, a csatlakozó fellebbezéssel nem érintett rész vonatkozásában a helybenhagyását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a számlatartozás jogcíme jogalap nélküli gazdagodás, ezért fogalmilag kizárt, hogy az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett volna a kereseti kérelmen. A megbízás nélküli ügyvitel szabályait nem lehet alkalmazni, mivel a szállításra nem vitásan az alperes adott megbízást, és csak az összecszerűséget vitatta, az utolsó tárgyaláson 240.000,- Ft-ot elismert. Nem osztotta az alperesnek a nyomozati anyaggal kapcsolatos észrevételeit sem, mivel a polgári perben a bizonyítás függetlenül folyik a nyomozás során lefolytatott bizonyítási eljárástól.

Az alperes összekeveri a szállítási díjat azzal az összeggel, amit a biztosító fizet mint biztosítói hozzájárulást a szállítási költség enyhítésére casco kár esetén. Az alperes a mai napig nem nyilatkozott arról, hogy mekkora összeget kapott az olasz biztosítótól, illetve, hogy milyen jogcímen kapta ezt az összeget.

Az alperes a felperes fellebbezésére fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az alperes fellebbezése részben, a viszontkereset elutasítása és a késedelmi kamat kezdő időpontja körében alapos, a marasztalásra vonatkozó részében alaptalan, a felperes csatlakozó fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és a kereset érdemi elbírálása körében helytálló jogi következtetéssel marasztalta az alperest a K.ról

P.ra, P.ról R.be és onnan P.ra a személygépkocsi szállításával kapcsolatban felmerült díj megfizetésében.

Az alperes a fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a kereseten túlterjeszkedve, más jogcímen kötelezte. A kialakult bírói gyakorlatnak megfelelően a Legfelsőbb Bíróság több eseti döntésben és elvi határozatban (EBH 2004/1143, 2006/1422.) is rögzítette, hogy a bíróságnak a felek jognyilatkozataihoz való kötöttsége nem jelenti azt, hogy ha valamelyik fél a perbeli jogviszony jogi minősítését illetően tévesen rossz jogcímet jelöl meg, azt a bíróság a határozata meghozatalánál ne minősíthesse a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően. Erre azonban csak akkor van lehetőség, ha a helyes minősítéshez valamennyi tény, bizonyíték, adat rendelkezésre áll.

Jelen esetben a felperes a keresetét az alperes által meg nem fizetett fuvardíjra alapította.

A Ptk. 205. § (1) bekezdése szerint a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre. A (2) bekezdés kimondja, hogy a szerződés létrejöttéhez a feleknek a lényeges, valamint a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodása szükséges. A fuvarozási szerződés is a felek egyező akaratnyilatkozatán alapul. A szerződés megkötése alakszerűséghez nincs kötve, az létrejöhet szóban, írásban és ráutaló magatartással is. Bármelyik formában jön létre azonban a fuvarozási szerződés, annak tartalmaznia kell mindenképpen a szerződés tárgyát és az érte járó ellenszolgáltatást. Tény, hogy az alperes megbízta a felperesi jogelőd ügyvezetőjét a sérült személygépkocsinak O.ból P.ra történő szállítására, illetőleg P.n keresztül K.ról a csere gépkocsi O.ba való kiszállítására. Az ezen szolgáltatásért járó díjban azonban a felek nem állapodtak meg, az összegaszerűség körében eltérő nyilatkozatot tettek, a felperes pontosan nem is tudta megjelölni azt. Mindez pedig azt jelenti, hogy fuvarozási szerződés vagy bármilyen más szerződés megkötését - egybehangzó akaratnyilatkozat hiányában - nem tudta az elsőfokú bíróság megállapítani. A jogalap nélküli gazdagodásnak éppen az a specialitása, hogy annak a szabályai csak akkor alkalmazhatók, ha a követelésnek nincs más jogalapja, ugyanakkor a szerzett vagyoni előny visszatérítéséről rendelkezni kell.

Az alperes által a fellebbezésében hivatkozott megbízás nélküli ügyvitel szabályait jelen esetben nem lehet alkalmazni, mert a gépkocsi szállítására az alperestől volt megbízás, tehát nem más helyett végezte el ezt a feladatot. Az más kérdés, hogy mivel a szerződés lényeges elemeiben nem tudtak a felek mindenre kiterjedően megállapodni, ezért nem volt olyan szerződéses jogcíme a felperesnek, ami alapján marasztalható lett volna.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy jelen ügyben a jogalap nélküli gazdagodás szabályait kell alkalmazni és az összegaszerűség megállapítása körében - mivel megállapodás hiányában az szakkérdés - igazságügyi szakértőt rendelt ki.

Alaptalanul hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra, hogy a 2012. június 4-én

tartott tárgyaláson nem ismert el 240.000,- Ft-ot, hanem egyezségi ajánlatot tett. A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló iratokból megállapította, hogy ezen a tárgyaláson az alperes a 240.000,- Ft-ra vonatkozóan elismerő nyilatkozatot tett, az összecszerűséget azzal indokolta, hogy ennyiért szállította volna haza a biztosító szerződött partnere az autót O.ból Magyarországra. A jegyzőkönyvet, annak leírását követően az alperes átvette, azonban kijavítás iránti kérelmet nem terjesztett elő.

Megalapozottan vitatta az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megjelölt késedelmi kamat fizetési kötelezettségének a kezdő időpontját. Tény, hogy a felperesi jogelőd a 426.528,- Ft megfizetésére vonatkozó számlát 2007. december 12-én állította ki, amelyben a fizetési határidőt 2007. december 19-ben határozta meg. A rendelkezésre álló iratok alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperesi jogelőd által kiállított számlát az alperes 2008. október 13-án vette át, azaz eddig az időpontig a Ptk. 302. § c) pontja alapján a jogosult volt késedelembe. A számla átvételét követően a számlában megjelölt hét napos fizetési határidő lejártát követően azonban már a kötelezett esett késedelembe, ezért a másodfokú bíróság a kamatfizetés kezdő időpontját 2008. október 21-re módosította.

A másodfokú bíróság a késedelmi kamat mértékét a Ptk. 301. § (1) bekezdése alapján hivatalból módosította, mivel külön megállapodás hiányában a Ptk. 301. § (1) bekezdésében rögzített késedelmi kamat mérték irányadó, amelynek során figyelembe vette a 2013. évi XXXIV. törvény 14. § (3) bekezdésével módosított - a folyamatban lévő eljárásokban is alkalmazandó - késedelmi kamat mértékét.

Az elsőfokú bíróságnak az alperest díjfizetésére kötelező döntése helyes tényálláson alapul és a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelése alapján - különös tekintettel a beszerzett igazságügyi szakértői véleményben foglaltakra - annak Pp. 206. §-a szerinti felülmérlegelésére a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget.

A felperes csatlakozó fellebbezésében tett állításával szemben nem bizonyította kétséget kizáróan azt, hogy a felek között a gépkocsinak P.ról V.ra történő szállítására vonatkozóan bármilyen megállapodás létrejött volna, ezért az erre a szakaszra eső díjigény is megalapozatlan, ahogy azt az elsőfokú bíróság a határozata indokolásában megállapította. Az ott kifejtett jogi okfejtéssel a másodfokú bíróság mindenben egyetértett, annak megváltoztatására a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem látott lehetőséget.

A kereseti kérelem a viszontkeresettől függetlenül, önállóan elbírálható volt, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, figyelemmel a Pp. 213. § (2) bekezdésére is, részíteleket hozott.

A részítelettel elbírált kereset vonatkozásában a perköltségről a Pp. 80. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az alperes a viszontkeresete elutasítása körében helyesen hivatkozott arra, hogy az

elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett akkor, amikor a nyomozati iratot nem tette az eljárás részévé, és nem értékelte az abban foglaltakat az addig lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeivel.

A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló iratokból megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az alperes indítványának megfelelően a Pp. 192. § (1) bekezdése alapján beszerezte a felperesi jogelőd ügyvezetője ellen indult rendőrségi eljárás iratait, az 2011. március 8-án érkezett meg az elsőfokú bírósághoz. Ezt követően a peres feleket a tárgyalásra megidézte, azonban nem tájékoztatta őket arról, hogy a nyomozati iratok rendelkezésre állnak, azokat megtekinthetik. A 2011. március 30-án tartott tárgyaláson egyik peres fél sem jelent meg, ezért azt az elsőfokú bíróság 2011. április 27. napjára halasztotta el, ahol mindkét peres fél jogi képviselője jelen volt. Az elsőfokú bíróság azonban sem ezen a tárgyaláson, sem pedig az ezt követő tárgyalásokon a Pp. 143. § (1) bekezdése alapján nem ismertette a rendőrségi iratokat, azaz nem tette a peres eljárás részévé annak ellenére, hogy azok a peres iratok között szerepelnek jelenleg is. Az alperes a viszontkeresetét arra alapította, hogy a felperesi jogelőd ügyvezetőjét megbízta, hogy a S... sérült gépkocsin a szükséges javításokat elvégezteti, ez azonban nem történt meg, emiatt O.ból Magyarországra kellett utaznia, ami miatt többletköltsége és kára keletkezett. Az elsőfokú bíróság a viszonykeresetet azzal utasította el, hogy a tanúk vallomásaiból nem tudta megállapítani, hogy a felperesi jogelőd ügyvezetője az alperes sérült autójavításának a megszervezését elvállalta volna. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a nyomozati iratokban szereplő tanúvallomásokat és nem értékelte azokat, ezért a viszontkeresetet elutasító rendelkezése megalapozatlan.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a viszontkeresetet elutasító rendelkezését a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

Meghagyja a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak, hogy a megismételt eljárásban az általa beszerezett rendőrségi iratokat a tárgyaláson ismertesse a felekkel, azt vesse össze a perben rendelkezésre álló bizonyítékokkal, különös tekintettel B. I. és B. P. rendőrségen tett tanúvallomására. Ezt követően tudja megállapítani az elsőfokú bíróság, hogy az alperes viszontkeresete jogalapjában bizonyított-e, amennyiben igen, úgy azt kell vizsgálnia, hogy az összecszerűség körében az alperes által csatolt okiratok elegendők-e annak bizonyítására.

Határozata jellegére tekintettel a hatályon kívül helyezett rész vonatkozásában a másodfokú bíróság csak megállapította a peres feleknek a másodfokú eljárás során felmerült költségét azzal, hogy annak viseléséről az elsőfokú bíróságnak kell határoznia az eljárást befejező érdemi határozatában.

Budapest, 2013. év szeptember hó19. napján

Dr. Mika Ágnes s.k.

a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna s.k.
előadó bíró

. Gáspár Mónika s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:

bírószági tisztviselő